

INDIGNACIÓ DELS VEÏNS DEL CARRER DEL MOLÍ

L'escrit de la pag. 16 del LLUMIGUIA n° 596 corresponent a juliol d'enguany, esmenta que els veïns del c/ Molí hem estat coaccionats i això és totalment incert; per tant, ho desmenteixo, i sí que aprofito l'avenç per demostrar la indignació i la impotència a què som sotmesos els veïns de l'esmentat carrer.

Qui més qui menys, tothom ha vist les obres de l'antiga Sala Galà, la nova biblioteca.

Casualment, arran d'aquesta obra l'ajuntament considera que al carrer li fa falta una neteja de cara, però a costa dels veïns.

Tothom del carrer del Molí i els que no en són, saben perfectament que un carrer que gaudeix d'un bon sistema d'aigua, de cap problema de llum, de clavegueram, i el més difícil d'aconseguir, d'un asfalt perfecte, que fa més de vint anys que és posat, i, a hores d'ara no ha estat malmès, sense forats i sense necessitat de pedaços... és un carrer privilegiat.

Molts carrers tenen més a desitjar que el nostre, sempre parlant del tram on es pretenen fer les obres.

Som conscients tots els cassanencs, que la Sala Galà s'havia de reparar tard o d'hora, i la meva pregunta segueix essent...

És necessari per fer aquesta reparació, arreglar una cosa que no està espatllada?

I ésser a més obligats, en contra de la nostra voluntat, única i exclusiva de veïns no coaccionats, a pagar per uns serveis que funcionen a la perfecció?

Així ho tinc entès i així se li ha dit a l'alcalde en les diverses reunions que se'ns ha convocat, que això és un servei que es va pagar una vegada, i tot i que l'obra pugui implicar alguna millora, els serveis estan coberts i en bon estat, tal com ens han indicat experts en la matèria. Entenem que aquesta obra es durà a terme per propi interès de l'ajuntament, i priven de diners que es podrien assignar a d'altres indrets de la vila, indiscutiblement més necessitats. També faig constar que als rebuts que paguem tots anualment també inclouen un manteniment del qual l'ajuntament està obligat a fer totes les reparacions convenients.

Dit això i deixant-ne d'altres a comentar, tenim prou ús de raó com per saber que si s'aprova un projecte, sigui aquest ajuntament o un altre, tristament el què ens queda, és resignació i impotència, tant de temps com monetària, per lluitar per

uns drets «democràtics» que suposadament se'ns dóna, convocant-nos, a diverses reunions on amb antel·lació està tot decidit.

Això sí, no cal dir que per part de l'ajuntament, han fet l'increïble i feixuc esforç d'escoltar els consells dels veïns per evitar possibles entrebancs que més endavant ocasionessin conflictes i dificultats viàries.

L'ajuntament, a l'hora de dir-nos les elevades sumes que tot això implica i en veure'n la disconformitat dels veïns a l'hora de tocar-nos «la butxaca», en fan més estudis i en milloren el preu... Que per cert, és d'agrair. Però aquestes reduccions no es poden fer de bones a primeres? d'on s'escurcen aquests diners? creieu, que en unes petites modificacions del projecte? ... en fi, penseu el què voldreu.

Sí, que hem d'estar agraïts a l'ajuntament, perquè, per aquestes obres, que faran que la biblioteca llueixi, i malgrat els dos anys d'obres, que impliquen sorolls, taques de ciment a les finestres i façanes, pols, desviamentes del trànsit i un munt de coses més... que trigaran encara un temps a acabar, se'ns comunica la gratificant notícia i com un caramel a un nen, posant-nos la mel a la boca, que tindrem la gran sort que se revaloritzarà l'immoble, cosa que ben segur que el primer que veurem revaloritzat, seran aquells rebuts de l'impost de cadastre, cosa que ens farà una immensa alegria recordar-ho any rere any quan el rebem. Cadascun de nosaltres, senyors vil·latans de Cassà, tard o d'hora, hauran de passar «pel tubo».

Per acabar. Reitero la no comparació amb altres carrers que malauradament ja s'han tramitat malament, des del meu punt de vista. I també la no coacció de ningú, sinó tan sols una mica de sentit comú, perquè no hi ha persona arreu del món a qui no agradin les millores; però no d'aquesta manera.

Carta d'una veïna insignificant a un ajuntament molt important.

LA FOTO DEL TREN

Resposta a la nota publicada en la secció «Diuen els lectors» revista n° 596 dels mes de juny de 2002.

Sr. Josep Pla.

El motiu d'organitzar les exposicions en els locals dels jubilats i pensionistes de Cassà de la Selva i comarca, no és altre que el de col·laborar, en la mesura de les possibilitats d'aquesta entitat, en els actes que es programen per als dies de la Festa Major de la vila.

Poder-ho aconseguir es deu a l'aportació desinteressada de diverses persones, socis o no del Casal (artistes, col·leccionistes, etc.) a les quals hem de fer arribar el nostre agraïment.

Creiem que la quantitat i qualitat d'allò exposat, feia que resultés molt interessant i curiosa. D'això hem rebut proves.

Per descomptat que l'actual junta, i no creiem que el criteri de les anteriors fos un altre, no es dedica pas a comprar res per fer tals exposicions. Una vegada s'han esgotat els dies, tots els expositors passen a recollir el que és de la seva propietat, i creiem que no tenim cap dret ni obligació d'esbrinar-ne la procedència ni la parentela.

Pensem que amb això, ja queda dit el que ens pertoca.

La junta del casal

A SANDRA RODRÍGUEZ I SERRA

Seguirem endavant, per tu
Aprendrem de la vida, de tu
Necessitarem recordar-te, a tu
Desitgem que descansis en pau
Romandràs per sempre amb
Amor i tendresa dins els nostres cors.

Família i amics

DEL POBLE PEL POBLE (12)

Hi ha qui diu que a les eleccions, i molt més a les municipals, el vot va per a les persones i no pels partits. No dic que moltes vegades no sigui així, però crec que s'haurien de tenir en compte algunes coses més. Quan es diu això es pensa, normalment, amb el cap de llista quan, al seu costat n'hi ha catorze més de persones; hi ha una ideologia de partit o de grup; hi ha unes propostes d'actuació i/o de rectificació de la feina feta durant la legislatura anterior, pel seu grup o pels altres; hi ha uns compromisos que s'agafen davant del poble i pel poble pensant en la millora de les estructures municipals i en la convivència ciutadana. D'entrada és impensable que hom es presenti amb el criteri de negativitzar la feina a fer, perjudicant el futur de la vila. Però si al costat d'un candidat del PSC per exemple, hi hagués la proposta de lluitar per tornar a les 48 hores de treball setmanals, o un candidat de CiU ens omplís l'orella de què el millor per Catalunya és el nacionalisme espanyol, o un del PP ens

atiborrés d'"Els Segadors" o bé un d'ERC ens cantés les lloances en contra de l'Audoteterminació, la votació a les persones que presentessin aquestes opcions serien igual de clares? Es continuarien votant les persones, malgrat el programa presentat? No filariem més prim? Doncs cal ser molt exigent a l'hora de triar la papereta, tant com s'ho ha d'ésser a l'hora de formar una candidatura, i no deixar-nos entabanar pel posat d'una persona, per la seva cara bonica, pels estudis que pugui tenir: cada candidatura, cada persona és plena de contradiccions. Hem d'entendre que el que ha de funcionar és l'equip com a tal, i no només les persones a nivell individual. Avui, el poder de l'Alcalde encara és massa gran, massa absolutista. Per si fos el cas, no se'l pot deixar sol. Com equip semblava que ERC havia funcionat. Però qui o quins dels seus components es van guardar una carta amagada que, d'una manera o altra, els hi va esclatar als dits? No em faig la mateixa pregunta per CiU i pel PSC perquè és evident que fa molts anys que entre altres coses el que els hi falta, precisament, és equip.

Quan hom s'oblida del seu programa de treball, avalat pels vots, hauria de reconsiderar la seva continuïtat. Si no ho fa, la seva posició davant els seus electors s'afebleix i s'evidencia una falta d'actitud coherent. Per altra banda, hom es consolida al càrrec. En política, salvat aquest primer, i difícil pas ja tot és possible: inclús refer el que s'ha esmicolat.

És per això que s'han de confeccionar programes electorals creïbles, possibles i viables. Tot marejant la perdiu, no es poden fer volar coloms, perquè després salti la llebre i com que no hem estat atents se'ns escapa tot fent-nos pam i pipa. I si per ventura, o millor dit per desventura, es presenta aquesta situació sempre ens queda la consulta popular extraordinària que validi, o no, l'actuació concreta. I aquesta consulta no solament és possible d'una manera pràctica, real, a base d'un referèndum popular. Si des del primer dia la consulta és constant amb les forces vives del poble, que són les associacions, és fàcil que hom vegi i senti en la seva pell si el criteri majoritari que li va atorgar la possibilitat d'exercir el poder persisteix. I obrar en conseqüència és el que toca: tant si s'hi està d'acord com si no. I això és exercir el govern amb coherència.

Saber escoltar, saber quan s'ha de parlar: "Boabdil va parlar a poc a poc, amb una veu baixa que obligava als seus visitants a callar i inclinar-se, gairebé sense respirar, en la seva direcció: "En nom de

Déu Benefactor i Misericordiós, he volgut que es reuneixin aquí, al palau de l'Alhambra, tots els que tenen una opinió sobre la situació preocupant en què el destí ha posat la nostra ciutat. Intercanviem els vostres punts de vista i enteneu-vos sobre l'actitud que cal adoptar pel bé de tothom, i jo actuaré segons els vostres consells. El nostre visir al-Mulih donarà la seva opinió primer; jo només parlaré al final." Després d'això, va enfonsar l'esquena en els coixins arrencant contra la paret i no va dir res més. "Amin Maalouf. Lleó d'Àfrica". Crec que no calen comentaris al text. L'he trobat allionador, adient, clar i contundent. Quants responsables de direcció de grups no tenen en compte aquesta norma bàsica?

Des de fa relativament pocs anys, des de l'any 1979, els regidors tenen un sou assignat a fi de compensar la feina feta i d'evitar, diuen, les corrupteles per favors rebuts de qui en un moment o altre ha servit a l'administració, i econòmicament se n'ha beneficiat en compensació d'una feina feta, als serveis prestats, als materials venuts, etc... Tots tenim al cap nom de persones públiques molt conegudes que s'han beneficiat il·legalment de la seva condició: factures falses d'unes despeses que no han estat avalades per cap feina feta, factures inflades, tractes de favor personals o a familiar i/o amics, comissions cobrades en compensació de... etc. Fets molt concrets que s'han esbombat i que han obligat a la dimissió de personalitats que aparentment semblaven irreprotxables, persones que han defensat el seu dret a la presumpció d'innocència, que han fet ús del seu dret d'aforats, però que al final s'ha demostrat que estaven substituïts fins al moll de l'os. No en tenien prou de cobrar un sou: en volien més. Per tant aquest fet, el de cobrar un sou, no solament no ha solucionat el problema de la corrupció, sinó que n'ha creat un altre: el dels "polítics" que ho són per la necessitat de defensar a capa i espasa el sou mensual. I no per devoció, sinó perquè aquesta feina de representació i sortir als diaris els hi agrada més que haver d'anar al treball que feien abans; i pels que compaginaven les dues feines els hi representa uns ingressos extres no gens despreciables... i consegüentment a aquests fets s'hi afegeix la lluita aferrissada interna, de partit, per aconseguir el lloc adequat a la llista que li asseguri el poder continuar quatre anys més. És així de simple, real i tràgic el que fa perillar la sostenibilitat de la democràcia: el diner.

La política és el braç executor de la democràcia. Avui, però, està a mans dels poders econòmics. No queda altra via que

el seny, el compromís, l'austeritat i al raó per a tornar al poble les ganes de fer-ne.

I doncs: com actuar per intentar reorientar la vida política? D'entrada hem de convenir que no és fàcil perquè, per fer-ho, se'ns demana, se'ns exigeix, anar contracorrent. Pretendre fer aquest tipus de feina en base als partits polítics, encara que pugui semblar una contradicció, no és fàcil: tots estan compromesos en uns fets fonamentals que els lliguen per a perpetuar-los, com a classe, on són. Pretendre canviar-los des de fora és tan difícil com des de dintre. Propiciar candidatures amb persones independents, funcionant de manera assembleària, i que l'exemple fructifiqui poc a poc, poble a poble, pot ser una sortida a llarg termini: difícil, però possible. Els partits polítics, tots, van utilitzar l'Assemblea de Catalunya mentre la van necessitar. Quan va arribar el moment oportú, el dels partits, la van deixar morir. I sabeu per què? per fer callar als que no es volien sotmetre a la disciplina i a la força, que massa vegades es transforma en abús de poder, del poder que tenien, i tenen, els partits polítics grans. Es tractava d'eliminar els petits i fer créixer més aquells. O participes a la vida política a través d'ells, o els hi fas el joc, o no comptes. És arribada l'hora de fer renéixer aquell esperit assembleari a cada poble? S'ha anat mantenint la flama encesa a pobles com Arbúcies, Torroella de Montgrí, Llagostera, aquests últims quatre anys... amb les candidatures unitàries d'esquerres? Fa dies vaig llegir a la premsa que a Palafrugell s'està estudiant la possibilitat d'experimentar aquesta opció per a les properes eleccions municipals. Si fos possible estendre aquesta pràctica, els pobles tindrien tant de poder, i els partits tan poc, que amb "la raó" es tornaria a fer política, i en el nostre cas política municipal.

Si d'aquest pensament, o el que se'n derivi de la seva lectura, estudi, reflexió, rectificació, ampliació en fructifica una proposta concreta d'actuació cal que, abans d'entrar a l'Ajuntament, hom faci una declaració jurada davant de Notari de tots els seus béns. Donat que, possiblement, tots els membres de la candidatura estaran treballant, i per tant vivint d'un sou, cal que renunciïn al que com a regidors i per llei els pertoqui. Només en el cas que sigui aconsellable la feina en exclusiva d'algun dels seus membres, un mínim de vuit hores de dilluns a divendres, es variarà aquesta postura. Al que no s'ha de renunciar és a la despesa obligada en funció del càrrec: telefonemes, viatges, quilometratges amb els cotxes particulars, despe-

ses de representació, etc... tot això, s'hauria de regular i controlar per una normativa que el ple aprovés. Per tant, caldria renunciar al sou en concepte d'assistència a les reunions i/o actes que la funció del càrrec exigeixi. Però, aquesta manera de fer, també voldria dir que, per exemple, no seria només l'alcalde qui hauria de presidir tots els plens, comissions de govern, comissions informatives, inauguracions, xerrades, reunions, i tots altres actes en els que sigui aconsellable o necessària, la presència d'un representant de l'Ajuntament. El funcionament d'una Alcaldia col·legiada, d'un equip de govern assembleari, en el que tots estiguin al corrent de tot, amb regidors especialitzats per àrees, per funcions; on el contacte i el consell dels altres components de la candidatura sigui tan constant, com pràctica i real que permeti una gestió que no ha d'anar en detriment de l'efectivitat. I és molt possible que la millori. I de la mateixa manera que els regidors, i sobretot l'equip de govern renuncia a molt, el poble en general haurà d'entendre i acceptar aquesta manera de fer que, a la llarga, serà beneficiosa, impersonal, efectiva, coherent i fàcil.

Tota aquesta teoria ha de tenir el suport d'un programa d'actuació. Un programa que, en el possible, ha de ser consensuat per la major quantitat de forces del poble i que ha de comprometre a tothom: administradors i administrats.

Joan Maymí i Coloreu

DE PROFESSIÓ, ESTUDIANT

No fa tants anys, quan dos joves desconeguts havien d'iniciar una conversa, tenien dues fórmules, estandarditzades i conegudes per tothom, que els permetien sortir del pas sense gaires compromisos més: parlar del temps, com es diu popularment, o anar una mica més enllà i preguntar allò de: «treballes o estudies?». Sempre havia cregut que aquesta no era una pregunta equitativa, ja que pensava que s'interrogava l'interlocutor sobre dues categories diferents. Ara m'adono, però, que no era així.

Pensant com enfocar el tema de la professió i de la professionalització des del vessant educatiu, em neixien diferents enunciats que voldria compartir amb vosaltres en aquest breu espai.

En nombroses ocasions he fet la següent reflexió als meus educands: «L'estudi, l'aprenentatge, actualment és la vostra feina. Per a vosaltres, ser estudiant esdevé una professió com qualsevol al-

tra, encara que sovint no es valori prou.» Però les ànsies de treballar, de rebre una remuneració, de sentir-se professionals de quelcom..., de sentir-se adults!, no els permet de copsar plenament el sentit d'aquestes reflexions en veu alta. La sorpresa els glaça la sang, quan hi afegeixo que cal tenir present, però, que el període de formació de l'individu, en tot el sentit de la paraula, és tan ampli com anys de vida té aquesta persona. Els éssers humans estem en constant aprenentatge. Però, què entenem per estudiar?, o, millor dit, per aprendre?

Educar no vol dir exclusivament ensenyar a llegir i a escriure, a sumar i a restar, els teoremes de la física, les guerres més importants de la història, el rosa, rosae, o els darrers avenços informàtics..., sinó que el repte consisteix a educar també les actituds, els sentiments, els valors...; en definitiva, a conduir els educands en el seu procés d'humanització i socialització. De la mateixa manera, aprendre es transforma en un concepte molt més extens i no es limita als anteriors paràmetres, sinó que la curiositat per aprendre se'ns desvetlla al mateix pas que se'ns revela la vida i se'ns mostra nua, tot convidant-nos a posar-nos al capdavant.

No s'hi val a badar a l'hora d'estudiar, fer deures i examinar-se, quan estem parlant dels estudis obligatoris o de la universitat. Però, us heu parat a pensar que la cosa no s'acaba aquí? Estar atents a una explicació, entendre un tema, raonar-lo i relacionar-lo amb d'altres..., així configurem part del nostre intel·lecte i desenvolupem l'aprenentatge cognitiu. Són hores, dies i anys d'esforç constant i disciplina, que ens fan créixer en coneixements, fins al punt que ens sembla que ja ho sabem tot. I de sobte, descobrim astorats el que els sociòlegs anomenen analfabetisme funcional; si ens tanquem a aprendre coses noves, tots podem arribar a ser analfabets funcionals.

A la nostra societat encara hi ha persones que no saben llegir ni escriure; d'aquests, en diem analfabets; però no són els únics. Saber-se orientar en el pla-nol d'una ciutat, interpretar els senyals de trànsit, desxifrar correctament les instruccions per al funcionament d'un aparell elèctric, navegar per Internet o treure diners en un caixer automàtic, la capacitat de decisió davant de qualsevol situació...; aquestes són tasques d'allò més habituals a la nostra societat benestant i que, no obstant això, no tothom sap dur a terme amb desimboltura. Tots som analfabets d'alguna cosa!

L'ésser humà, com deia Kant, es constitueix com a tal, gràcies al procés educador. Un procés que dura tota la vida.

Perquè sempre hi ha quelcom nou per estudiar, alguna cosa nova per aprendre, si restem oberts a l'esdevenidor i a la sorpresa de viure. La d'estudiant es converteix així en una professió per a tota la vida.

Anna-bel Carbonell i Rios
de l'Àmbit Maria Corral

NO HI HA DRET!

En aquest mes de juliol de 2002, segle XXI, us explicaré la història de dues persones que, tot i tenir aspectes comuns, les seves vides són completament diferents, tan diferents que estic convençut que mai convergiran.

Primerament, us diré que el que ambdós tenen en comú és la condició de seropositius, es a dir, portadors del virus de la sida (vih).

A una persona l'anomenarem O(OCCIDENT) i a l'altre A(AFRICA). Evidentment, O es originària d'un país del nostre entorn (enriquit) i l'altra, A, d'un d'empobrit. És en aquest punt on resideix el quid de la qüestió: O, per pertànyer a un país, tot i sent seropositiva, es pot considerar afortunada, ja que pel sol fet de viure en un determinat país -oh, casualitat!-, tindrà dret a uns fàrmacs i a l'assistència sanitària necessària per tal de convertir la sida en una infecció crònica que, tractada, li permetrà viure molts anys, tot i «inflar-se» de medicaments que el seu Estat li sufragarà gratuïtament. Altrament, A(AFRICA), viu en un país empobrit on el seu govern no té capacitat econòmica per adquirir els antiretrovirals necessaris per cronificar l'VIH ni tan sols per a erradicar les infeccions oportunistes (val a dir que tot això de poc serviria si no es soluciona paral·lelament el tema de l'alimentació, veritable i, munodepresor). Les conseqüències són que al continent de pell d'eben, la sida sigui una pandèmia que està plomant una població jove -la productiva, i que no deixa més que orfes, la majoria infectats a la seva vegada per la inexistència en molts casos d'accedir als preservatius, bé perquè no tenen diners per adquirir-los o perquè la seva cultura els hi diu que els fills són una benedicció: en clau Vaticà, «res de preservatius», vénen a dir, posició aquesta que em porta a acusar al Papa i a la seva «camarilla» de genocidi. Com veiem, la situació d'aquestes dues persones és molt diferent segons quin sigui el lloc de residència. Tot això em porta a denunciar la nul·la sensibilitat de les multinacionals farmacèutiques per no donar gratuïtament, amb el recolzament dels països enriquits, els medica-

ments necessaris, i per impedir que es permeti la fabricació de genèrics, molt més assequibles, malgrat la milionada que guanyen amb les vendes d'antiretrovirals als estats del nostre entorn.

Altament, voldria denunciar l'actitud covard de l'OMS davant les multinacionals, així com els països occidentals que, si més no, podríem condonar el deute extern, aliviant així la pèssima situació econòmica de l'Àfrica, condonació que en part permetria destinar capital al tractament de milions d'infectats.

Sí!, considero que tots som responsables d'aquesta tragèdia que, dia rere dia, es produeix al continent negre, morint, com a mosques per falta d'aliments -ja hem dit que la fam es el major immunodepresor-. Així no sorprèn que allà el vincle SIDA-MORT, sigui un fet -com aquí fa 10 anys- mentre que a les nostres societats, amb certes limitacions s'hagi convertit en una malaltia crònica. Doncs bé, aquesta és la història d'O (Occident) i A (Àfrica) amb una infecció comú però que tindrà un final molt diferent (vida o mort, la diferència és substancial, veritat?), si no ens hi posem tots, amb un crit unànime que serveixi per eliminar aquestes diferències. Per tant, recordem als governants poderosos que s'omplen la boca amb paraules com «solidaritat, igualtat, justícia,... que existeix una declaració universal dels drets humans en la que s'estableix que tothom té dret a la salut, i recordar-los també que les milionades que es gasten en «Conferències internacionals» que només serveixen, en molts casos, per a incrementar l'egocentrisme de molts científics, polítics i representants de grans organitzacions, que la prioritat sempre són les persones. VIH versus VIDAI.

Josep Manuel Ruiz

LA POCA COL·LABORACIÓ DE L'AJUNTAMENT

El dia 13 de juliol haurem fet a Cassà una Festa Intercultural amb Música Africana; això sempre i quan l'Ajuntament no ens hagi posat alguna trava d'última hora i si alguns brètols no ens boicotegen l'acte.

Per la tal festa vàrem demanar permís a l'Ajuntament per ocupar el Parc de l'Estació, per cuinar-hi i per endollar-hi instruments, etc; ens varen concedir el permís i l'acte va sortir anunciat a l'Agenda del poble. També vàrem sol·licitar 750 Euros per pagar el sopar i el grup de música que ve de Banyoles, ens n'han donat 150. La resta l'hem hagut de posar del nostre

col·lectiu, del GRAMC i de la Comissió per la Música Jove de Cassà (gràcies a tots ells) i sort que el grup local «Mullibwanji» no cobra res! (gràcies a ells també).

Que ens paguessin els cartells ja ni ens va passar pel cap! Ens vàrem dedicar a enganxar cartells (dissenyats per un col·laborador particular i pagats per un altre), que algú es va dedicar a arrencar sistemàticament, un darrera l'altre, de manera que el dilluns dia 8 només quedaven els clavats darrera els vidres de les botigues. En vàrem tornar a clavar.

Finalment, l'Ajuntament fa rètols de les activitats de l'estiu: Estiu a la Fresca; música i cinema... el concert del dia 13 no hi surt. Per què? un oblit? un error d'impressió? per què l'organitza el col·lectiu «xocolata per a tots»? per què els africans i marroquins de Cassà no mereixen cap consideració? (com que igualment no tenen dret a vot, no cal quedar-hi bé).

Lluitar per una societat més igual és sempre molt difícil, però amb un Ajuntament que només fa que «posar-nos pals a les rodes» esdevé gairebé vocacional.

Esperem les eleccions amb candeletes! Tot i la ràbia que ens fa que cap dels cassanencs nascuts a l'Àfrica subsahariana no podrà votar.

X. V.

CARTA OBERTA AL SR. ANTONI BAULIDA

Per notícies aparegudes a «El Punt» el 16 de juny i també al final del mateix mes publicades a «Llumiguia», m'assabento que les al·legacions presentades pels veïns dels carrers Molí i Mel han estat desestimades. No sé fins a quin punt és correcte que els afectats en siguem coneixedors per la premsa i no siguem primerament mereixedors d'un comunicat oficial, per tant faig ús del mateix procediment per fer una sèrie d'aclariments, amb perdó del llarg del seu contingut.

Deixo al marge de fer cap comentari referent a l'al·legació presentada pels 17 veïns, en no ser-ne signant, no em respon, m'atendré únicament en el que vaig presentar el 23 d'abril amb caràcter particular, que com sap molt bé, estic afectat en una part parcial, encara no aclarida.

Abans, però, haig de posar en el seu coneixement que en cap moment he rebut cap tipus de visita, per ser estimulat o manipulat a presentar la meva al·legació.

Em veig obligat a refrescar-li la memòria que en l'última reunió Ajuntament-Ve-

ins del 26 de març, amb tota claredat vaig expressar-li verbalment i davant de tots els assistents, la meva desconformitat i que presentaria recurs; a més, m'he permès la llibertat de parlar-ne amb algun dels veïns del c/ Molí i cap d'ells no ha rebut cap tipus de visita. Així és que seguint les manifestacions del Sr. Bou, vostè, Sr. Alcalde, també hi pot «ballar sevillanes». A aquestes altures hauria de tenir la suficient experiència per admetre que encara hi ha persones que no permetrien d'ésser manipulades. També són inexactes les manifestacions del Sr. Martin, amb referència a la primera reunió Ajuntament-Veïns del 23 de gener, en que tots els veïns «hi estaven a favor i van quedar contents». Recordi que se'ns va comunicar la quantitat global i les que s'imposaven a cada un. Totalment desconformes, els veïns vàrem tenir immediatament una reunió que va provocar una primera al·legació de protesta i rebuig, lliurada a l'Ajuntament i sense notícies de si havia passat pel ple o havia anat al fons de la paperera.

En la primera reunió, li vaig preguntar el perquè la pavimentació del C/ Rev. Gabriel Garcia i al voltant de l'església havia estat gratuïta pels veïns. La seva contesta «Allò pertanyia a l'administració d'un altre ajuntament». Cosa que deixa sense dubtes, que els cassanencs reben fuetades depenent de qui vagi a dalt del carro de comandament.

Referent al meu escrit presentat al 23 d'abril d'enguany, permeti'm que les seves raons exposades en el seu INFORME, en el primer i segon punt segueixen sense convèncer, es descuida de fer esment de la quantitat a satisfer per metre lineal de façana, establint-se una diferència de 27.658 ptes. del mínim al màxim. Amb referència als edificis que fan cantonada, cosa no esmentada en el meu escrit, però en reconeixença a la pràctica impossibilitat d'ampliació d'àrea edificable, si que la tenen en relació a l'altitud, cosa que no es contempla. El que és incomprendible que vostè apliqui un 15% d'augment en el teòric espai amb un futur indeterminat de possible edificació o amb el metre lineal de façana ja construït. O sigui, paga més l'espai de possible (?) edificació que el construït, es tracti d'una eixida o un hortet. Dubto que els estaments superiors del govern de la Generalitat, donessin via lliure a aquest procedir. Sense fer cap tipus de comparatiu amb edificis dels dos carrers, exposaré en base a la meua experiència. L'any 1991 vaig tenir dificultats en obres de restauració a casa, es pretenia fer-me recular 2 m. dels construïts, al·legant sobrepassava la pro-

funditad màxima autoritzada. Faig esment d'això per creure que existeix una regulació municipal que estableix els límits de profunditat construïble i a més tenint en compte que la meua propietat queda tancada per la d'un dels veïns, no veig una sensible diferència amb relació als edificis cantoners.

En el seu INFORME diu que no seria just que quan s'arregla el primer carrer se il comptés el 100% de l'edificabilitat i quan es reformés l'altre, es tornés a repercutir el mateix percentatge. Permeti'm notificar-li que amb aquest procedir, vostè fa una clara discriminació en el mateix veïnatge, ja que el que deixen de pagar uns, o han de pagar de més els altres i una total desigualtat quan va aplicar un percentatge als estadants de l'edifici del passeig Vilaret amb la cantonada Barraquetes; o no?. Entenc que tots els cassanencs han d'ésser exactament iguals amb dret i deures i aquí no veig justícia per cap costat. Ha perdut la carta de navegar. Seré més explícit. A Cassà en tenim un precedent quan es va construir l'actual clavegueram- i prengui nota que ho féu un Ajuntament dictatorial del règim franquista- si bé és veritat va originar un general descontent, pel notable desembors de les nostres butxaques, es va aplicar per metre lineal de façana, no produint-se discriminacions ni favoritismes de cap classe: la normativa va ésser per a tots iguals.

El que ens diu que el pagament d'arranjament dels carrers, augmenta el valor de l'immoble, origina una pregunta: tindrà un augment en la base cadastral?

Espero amb expectació quin nou sistema impositiu aplicarà quan es vulgui realitzar la 2a fase d'arranjament corresponent als carrers. Mel-travessera de la Coma-Ocata-Mesures i plaça Petita, ja que existeixen molts edificis cantoners, com per exemple els pisos conjunts de cal Sillé i el que possiblement segueix amb importància com és la ferreteria

Cunillera. L'illa d'edificis entre c/ Mel i Ocata, el dels dos extrems limiten a tres carrers i els centrals a dos, tots d'impossible nova edificació en horitzontal.

Respecte al punt tercer, és incomprendible que el seu contingut hagi sortit d'un estament oficial com és l'Ajuntament. Vostè diversifica a la totalitat el seu contingut. No hi ha una sola xifra que s'ajusti al meu escrit que comença dient «3er Cal fer esment que aquest Ajuntament en el seu principi intenta requerir 80.000 pessetes per 0.70 metres lineals, o sigui 114.286 pessetes metre lineal...» O no ho diu? Afirma que en llista provisional figura amb 49.682 ptes., constituint en una nova incorrecció. Vol que es publiqui la fotocòpia? A la llista que vostè personalment va entregar a cada un dels assistens a la reunió dels 26 de març hi consto amb 87120 pessetes i amb 3 metres de façana, que ara diu són 1.40 m. quan en realitat i comprovat per l'arquitecte municipal són 1.75 m. Així és que no n'encerta ni una. Sr. Alcalde, permeti'm que li digui que aquest procedir és intolerable per una persona normal, adquireix gravetat al tractar-se d'un mandatari.

El punt en què, francament no el sé comprendre a que es refereix, el que manifesta és totalment divergent del que jo exposo, no hi ha cap apartat que s'hi ajusti. No ho entenc. O tracta d'el-ludir-lo, però prefereixo creure que hi ha hagut algun traspaperat i s'ha confós. Per tant, no faré comentaris.

Punt sisè: En ser zona no restringida al trànsit rodat, vostè solament comenta al corresponent al c/Molí, jo pretenia protecció peatonal dels vehicles que giren per enfilars la travessera de la Coma procedents del c/Mel, tal i com va ésser exposat verbalment a l'arquitecte municipal.

Seguint el seu itinerari arribem al punt quart, explicant les possibilitats econòmiques de les pensions de jubilació i seguint el seu sistema, també afegeixo con-

tinguts que desconeix en la seva totalitat, ja que afirma que jo no entenc que aquestes consideracions no poden ser analitzades des d'un punt de vista tècnic o jurídic. Sr. Antoni Baulida, per què m'atribueix aspectes no mencionats?

Però si que em faré fort de les dificultats econòmiques que comporta la impositió econòmica municipal i molt principalment la repercussió a persones jubilades subjectes a la pensió mínima, actualment de 385.5 Euros equivalent a 64.142 ptes. mensuals, que sense cap més ingrés els és possible de sobreviure. M'agradarà que algun tècnic en economia pertanyent al seu equip de govern, m'ho expliqui perquè jo encara és l'hora que no ho entenc.

Sr. Alcalde, procuri intentar tocar de peus a terra. Tots sabem que el 2% d'augment anual de les pensions, queda molt lluny de la realitat i encara més accentuada amb el 30% d'augment impositiu, afegint l'impost sobre el rebut de consum d'aigua que va aplicar a tots els cassanencs.

M'abstinc de felicitar l'actual regidor d'urbanisme, al recordar que «Les contribucions són contra les finques: no contra les persones» Cal suposar que aquest Sr. degué suar tinta per arribar a tan sàvia conclusió, digna de figurar amb lletres d'or a l'entrada de l'Ajuntament que vostè presideix. Referent a l'ACORD pres pel seu equip de govern, de moment no penso recórrer amb aquest Ajuntament. Per què? Per la inutilitat de la possibilitat d'obtenir justícia, els ciutadans cassanencs que no tenim la consideració com a tals, és inútil que tractem d'elaborar banderes dels drets de ciutadania i llibertat. Encara que existeixi gent que les prostitueixen. Si no hi ha altra solució, durant una temporada tornaré a caminar de genolls, li notifico que porto 40 anys de pràctiques. Sóc dels que segueixo creient que l'Ajuntament ha d'estar al servei del poble i no el poble al servei de l'Ajuntament; el primer cas, és evident en una democràcia i el segon, en una dictadura.

Sr. Alcalde, li suggereixo que doni les ordres oportunes per tal que sigui publicada la fotocòpia de la meua al·legació; però, compte, no la còpia, ja que podrien sorgir nous errors i ja en tenim més que suficients. Si ho fa així evitarà falses interpretacions i facilitarà als cassanencs l'estricta veritat, i que siguin ells els que en treguin conclusions.

Sr. Antoni Baulida, encara que estigui totalment en desacord en el seu procedir, vull deixar molt clar que li desitjo molta ampla vida amb bona salut.

Atentament,

J. Tolosa

**Centre de
Recuperació funcional
i Teràpies Manualls**

Grup Sant Josep, 29
(Cases Barates)
17244 - Cassà de la Selva

**QUIROMASSATGE,
OSTEOPATIA,
QUIROPRÀXIA,
MASSATGE
ESPORTIU,
RECUPERACIÓ
FUNCIONAL**

CIRCULACIÓ - CIÀTICA

DIGESTIU

ARTROSIS-REUMA

DOLOR MUSCULAR

DISTENSIONES DE LLIGAMENTS

PROTECCIÓ DISCAL

LESIONS ESPORTIVES

CÈRMCALS